திராவிடநாடு

19—6—60 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

அமைப்போம் நன்றே

—[மோகனதாசன்]—

நாட்டினிலே பிரிவினையை நாடி நிற்போர்
நாட்டமதை ஒழித்திடவே நாட்டை ஆள்வோர்
தீட்டிவரும் சட்டமெலாம் தீயின் முன்னே
தீய்ந்துவிடும் பொருளைப்போல் தீய்ந்தே போகும்!
கூட்டினிலே அடைத்துமிகக் கொடுமை தன்னை
கூசாது விதைத்தாலும் குமுறு கின்ற
நாட்டுணர்வை எவராலும் நசுக்க லாற்றா
நற்பண்பை வரலாற்றால் நினைவு செய்வோம்!

பத்துமாதம் காத்திருந்து பிள்ளை தன்னை
பெருவலியால் பெறுகின்ற வேளை தன்னில்
"இத்தனை நாள் காத்திருந்த எனது கண்ணே!
இனிமைமிகும் நறுமலரே! இன்றோ சூலம்!
முத்தனைய பிள்ளைதனை; மூவாத் தேனை
மூன்றுமணி கழித்தபின்னே பொறுவாய்" என்போன்
பித்தனென நாமழைப்ப போன்றே இன்று
பிரிவினையை எதிர்ப்போரை 'பித்தர்' என்போம்!

தென்னகத்தின் விடுதலையைத் தரணி காண
தெம்புடனே அனைவருமே திரண்டெழுந்து!
பன்னலமும் நிறைந்திலங்கும் பான்மை தன்னை
பட்டிதொட்டி எங்கணுமே பண்பாய்ச் சொல்லி
நன்னெறியில் நமதுரிமை; நமது வாழ்வில்
நாட்டமுடன் அடைந்திடவே நாட்டு மக்காள்
பொன்னிகர்த்த எழுச்சியுடன் வாரீர் இன்றே
பூவுலகில் 'திராவிடத்தை' அமைப்போம் நன்றே!

'நாட்டாண்மை'

—(கனகு)—

"ஏ, நாட்டாண்மை, ஏன் இவ்வளவு நேரம் இன்றைக்கு?"

"உடம்பெல்லாம் ஒரே அசதியா இருந்ததுங்க. இராத்திரி வேறே சாப்பாடுகிடையாது. காலையிலே எழுந்து, கூழ்காய்ச்சிக் குடித்துவிட்டுவர இவ்வளவு நாழியாகிட்டதுங்க"

"ஓகோ கூழ்காய்ச்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தாயா இவ்வளவு நேரமும்! கூழ்காய்ச்சிக் குடித்துவிட்டு உன் குடிசையிலேயே குந்திக்கொள்வதுதானே? இங்கு எதற்குவந்தாய்?"

முதலாளி அதட்டினார். அந்தத் தொழிலாளி அலமந்து நின்றான். 'வேறு என்ன பதில் சொல்லலாம்? சொன்னதையே திரும்பவும் முதலாளியின் மனதிற் பதியுமாறு நன்றாக விளக்கிச் சொல்லலாமா? சொல்லி என்ன பயன் விளையப் போகிறது? நம் விளக்கத்தையும், சமாதானத்தையும் எப்போதுதான் இந்த முதலாளி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் — செவிகொடுத்துக் கேட்டிருக்கிறார்?'

அவன் நினைத்து முடிக்கவில்லை. அதற்குள் அந்த முதலாளிக்குக் கடுங் கோபம் வந்துவிட்டது.

"ஏண்டா இன்னும் அந்த இடத்திலேயே குத்துக்கல்மாதிரி நின்றுகொண்டிருக்கிறே? சொல்வது காதிலே விழலே?"

அந்த அறுபதுவயதுத் தொழிலாளி அஞ்சி நடுங்கி அடங்கி ஒடுங்கி அவர் கட்டளைக்குக் காத்திருந்தான்.

"அவர் வாயிலிருந்து என்ன வரப் போகிறதோ?"

"இன்றைக்கு உன் வேலை என்ன தெரியுமா?-அதோ கிடக்கின்றனபார் கட்டைகள், அந்தக் கட்டைகளை ஒன்றுவிடாமல் பிளந்து போட்டுவிடவேண்டும். தெரிகிறதா?—உம் ஆகட்டும்!"

அவன் திரும்பிப் பார்த்தான் கட்டைகளை. ஒவ்வொன்றும் சாதாரணக் கட்டைகளா! இரண்டுபேர் சேர்ந்து புரட்டவேண்டும். அவ்வளவு பெரிய கட்டைகள். பிளக்கத்தான் எளிதானவையா? எல்லாம் குண்டுக் கட்டைகள், முடிச்சுக் கட்டைகள்! மலைத்துப்போய் நின்றான் அவன்.

எவ்வளவு நேரந்தான் நிற்கமுடியும்? கோடரியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். கட்டைகளின் அருகிற் சென்றான். திரும்பி ஒருமுறை முதலாளியின் பக்கம் பார்த்தான்.

"உம் ஆகட்டும்!"

முதலாளி பிறிதொருமுறை உறுமிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தார்.

வெயில் ஏறிக்கொண்டுவந்தது. ஒரு கட்டையைப் புரட்டப்போனான். பிளப்பதற்கு வாய்ப்பாகப் போட்டுக் கொள்ளவேண்டுமே! அப்பப்ப, எவ்வளவு கனம்! அதை உடல் வலியால் புரட்டிக்கொண்டு வரமுடியாது. மனவலி ஒன்றுமட்டும் தனித்து நிற்கப் புரட்டவும் முடியாது. அறிவு வலியும் வேண்டும். அவனுடைய முதிர்ந்த அனுபவம் அப்படிப்பட்ட கட்டைகளை எப்படிப் புரட்டித்தள்ளிக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று நன்றாகக் கற்பித்திருந்தது. அந்த இசைவு அவன் மனத்தில் சிறக்கக் குடியிருந்தது. அவன் யாருடைய உதவியையும் நாடவில்லை. அவனைப்போல் பலர் அந்த விறகு மண்டியில் உழைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாம் ஒருசமயம் இல்லாவிட்டால் பிறிதொரு சமயம் அவனிடம் ஆலோசனை உதவி பெறவேண்டும் நிலை ஏற்படுவதுண்டு. ஆனால்; அவன் யாரிடமும்போய் உதவிகோரி நின்றபழக்கம் இல்லை. உழைப்பின் கூலியைப் பெறுதற்கு வேண்டுமானால் அவன் நெடு நேரம் கைகட்டி நின்றதுண்டு.

இந்த அறுபதாண்டு காலத்தில் அவனுக்கு விவரம் தெரியாத காலமென்று ஒரு பத்தாண்டுகளைத் தள்ளிவிட்டால், எஞ்சி நிற்கும் ஐம்பதாண்டு வாழ்க்கையில் அவன் சிந்தைக்கு எட்டிய மட்டும், ஓய்ந்து, உடல் உழைப்பு இல்லாகல் வாழ்ந்த நாளென்று ஒரு நாளைக்கூட அவனால் தனியாக எடுத்து வைக்க முடிந்ததில்லை. அவன் நினைவோடிருந்த நேரம் எல்லாம் உழைத்திருக்கிறான். உழைப்பு—உறக்கம் இவைதாம். உண்பது போன்ற மற்ற அலுவல்கள் அவனைப்பொறுத்தமட்டில் சிறு பொழுதுதானே! அவற்றைக்கூடக் கணக்கில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா என்ன?

அவன் பெயர் என்னவோ அவனுக்கே தெரியாது. ஆனால் எல்லாரும் அவனை நாட்டாண்மை என்று அழைத்தார்கள். அப்பெயர் கொண்டு விளிக்கும் போதெல்லாம் அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்; ஏன் என்று கேட்டு, மறுமொழி கூறினான். அதுதான் அவனுக்குத் தெரியும். பழகியவர்களுக்கு அந்த 'நாட்டாண்மை' அவனுடைய மெய்ப் பெயராகப்பட்டது. பழகாதவர்களுக்கு அது கேலிப் பெயராகத் தென்பட்டது. ஆனால் அவனுக்கோ அது எதுவாகவும் தோன்றியதில்லை, அவனுக்கு அந்தப் பெயரை இட்டது யார்? சிலர் கேட்டதுண்டு. அவன் மறுமொழி சொன்னதில்லை. அது அவனுக்கே தெரியாது.

அவன் பெற்றோர் யாரோ அவன் அறியான். உற்றார் என்று சொந்தம் பாராட்டி உறவு முறை கொண்டாட எவருமில்லை. அதைப்பற்றி அவன் நினைப்பதுமில்லை. நண்பர் என்று சொல்லிக்கொண்டு சிலர் வந்ததுண்டு. அந்த நண்பர் எல்லாம் அவனுடைய உழைப்பை உதவியாகப் பெற்றுக்கொள்ள அவனிடம் நட்புப் பாராட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். 'இதுதான் நட்பா? அப்படியானால் வேண்டாம் இதுவும்' என்று அவன் சிந்தை செய்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்டு அதன் வழி அவன் நடக்கவில்லை. அவன் உள்ளுணர்வு அவ்வகையில் தானே இயங்கியது. அவனுக்கு வாழ்க்கை ஏடே கிடையாது. அப்படி இருக்கத்தான் வேண்டுமென்றால் அந்த ஏட்டுக்கு ஒரே ஒரு பக்கந்தான் இருக்கமுடியும். அந்த ஒரே ஒரு பக்கத்திலும் இரண்டே வார்த்தைகளைத்தான் காணமுடியும். அந்த வார்த்தைகள் தாம்: 'உழைப்பு—உறக்கம்'.

வெயில் ஏறிக்கொண்டு வந்தது. அவன் கட்டைகளைப் பிளந்துகொண்டிருந்தான். வெயில் கொளுத்தியது. வியர்வை வெள்ளமாக ஓடியது. அவன் ஓயவில்லை. அது மனித உடலா, இயந்திரமா? மற்றவர்கள் திகைத்தார்கள். 'சும்மா வெளியிற் போய்விட்டு வந்தால்—சிறிது நேரம் வெயிலிற் குடை பிடித்துக்கொண்டு. எத்தனைபேர் தலைநோய் வந்துவிட்டது என்று படுத்துவிடுகிறார்கள்! இவன் இந்தக் கொளுத்துகின்ற வெயிலில் எவ்வளவு நேரம் நின்றுகொண்டு உழைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்'' மற்ற வேலையாட்கள் அவ்

(16-ம் பக்கம் பார்க்க)

காரித் துப்புகிறார்களே!

லர் 18] ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 8. (19—6—60) தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 49

"புரட்சி! பெரும் புரட்சி! கத்தியின்றி இரத்தமின்றி நடைபெறும் புரட்சி! சமுதாய முழுவதும் பரவி, வெற்றி முழக்கமிடும் புரட்சி!"—என்று நேரு பண்டிதர் எக்காளமிடுகிறார், சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டம் குறித்து.

"ஆமாமாம்!" என்று உடுக்கை அடிக்கின்றனர் உடனிருப்போர்.

"எங்கும் பசுமை! எங்கும் புதுமை!" என்கிறார் பண்டிதர்; "எங்கே?" என்று சிலர் கேட்கின்றனர். "எங்கும்! அதோ அங்கு—அதற்கும் அப்பால்! மக்களிடையே புதுவித சுறுசுறுப்பு — விவசாயத்திலே விறுவிறுப்பு—வேகம்—ஆர்வம்"—என்று பேசுகிறார் பண்டிதர்; கேட்டு ஒப்பம் அளிக்கின்றனர், உடனிருப்போர்.

"கிராமப்புறங்களிலே புதிய பொலிவு ஏற்படுத்தி விட்டோம். பழைய உழவு முறை இல்லை, ஜப்பானிய முறை, காணீர்! அதோ மனமகிழ் மன்றம் — இது மாதர் சங்கம்—அந்தக் கட்டடம் மகப்பேறு நிலயம். அதற்கு அடுத்திருப்பது துவக்கப்பள்ளி!"—என்று புதிய கட்டடங்களைக் காட்டுகிறார் பண்டிதர்.

வெடித்துக் கிடக்கும் சுவர்கள், செல்லரித்துக் கிடக்கும் பலகணிகள், தூசு நிரம்பிய தரை — இவைகளை, எப்படி மற்றவர்கள் நேருவுக்குக் காட்டுவார்கள் —அவருடைய களிப்புக் கருகிவிடுமே — நம்பிக்கை நொறுங்கிவிடுமே! எனவே வாய்மூடிக் கிடக்கிறார்கள்.

அந்தக் கட்டிடங்கள், காண்ட்ராக்டரைக் கொழுக்கவைத்தன — அறிவர் — ஆயின் கூற இயலுமா?

துவக்க விழா, வைபவமாக நடைபெற்றது — அமைச்சர் வந்திருந்தார்—அறுசுவை உண்டி, ஆவேசப் பேச்சு! பிறகோ, ஈ ஓட்டிக்கொண்டுள்ளனர், அவ்விடங்களில்; மக்களோ, எப்போதும் போல், மண் குடிசையில், மார்பு எலும்பு நோகப் பாடுபடும் நிலையில், வறுமையின் பிடியில்...!

நேருவின் கட்சியுடன் நேசம் கொண்டால், இந்தியா தன் முகாமில் வந்துசேரும் என்ற எண்ணம் கொண்ட, வெளிநாட்டுத் தலைவர்கள், நேருவின் செல்லப்பிள்ளையைப் பாராட்டுவதாக எண்ணிக் கொண்டு, சமுதாய நலத் திட்டத்தின் வெற்றியைப் பாராட்டுகின்றனர்.

"கேண்மினோ! நாட்டினரே! கேட்டு; இன்புறுமின்!!"—என்று பேசுகிறார் பண்டிதர். புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கிறார், பூரித்துப்போகிறார்.

கோடி கோடியாகப் பணம் செலவாகிறது; அணி அணியாக அலுவலர்கள் அமர்த்தப்படுகின்றனர்; வேக வேகமாக ஜீப்கள் ஓடுகின்றன; வெற்றி மேல் வெற்றி என்று பண்டிதர் பேசுகிறார்; வேறெங்கும் காணா வெற்றி என்று சாமரம் வீசுவோர் பாராட்டுகின்றனர்; வெற்றியா? யாருக்கு? எங்கே? எதிலே? என்று வேதனைப்பட்டுக் கிடக்கும், மக்கள் கேட்கின்றனர்.

நமது கழகத்தினர், துணிந்து, இந்தத் திட்டம் பலன் அளிக்கவில்லை, வெறும் விளம்பரச் சாவடியாகி விட்டது, காங்கிரசை நாடுவோருக்குப் புகலிடமாகி விட்டது, பொருள் விரயமாகிறது, என்று எடுத்துக் கூறுகின்றனர்; நெரித்த புருவத்தினராகின்றனர், ஆட்சியிலுள்ளோர்.

விவசாயிகளுக்கு வேறு வேலை வாய்ப்புகள் தேடித் தருவதில் வெற்றிகிட்டவில்லை.

பஞ்சாயத்துகளைப் பெரிதும் நம்பிக் கிடக்கின்றனர். ஆனால் கணக்கு வைக்கும் முறைகளில் அவை அக்கறை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை.

முதியோர் கல்வித் திட்டத்துக்குப் போதுமான பணம் இல்லை.

சமூகக் கல்விக்காக உள்ள அமைப்புகள் சரியான முறையிலும் இல்லை; வேலையும் நடைபெறவில்லை.

துவக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்கள்தான், சமுதாய நலத் திட்டத்துக்கு வலுவூட்டவேண்டும். ஆனால் துவக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, பெரும்பாலான தொகுதிகளில், சமுதாய நலத்திட்ட தத்துவம்பற்றியும், வேலை முறைபற்றியும் பயிற்சி அளிக்கப்படவில்லை.

பெரும்பாலான ஆசிரியர்களுக்கு இந்தத் திட்டத்தில் ஆர்வம் இல்லை.

சிலருக்கு, இந்தத் திட்டத்தில் நம்பிக்கை இல்லை.

அரிஜன மாணவர்களைச் சேர்க்க, கிராமப் புறங்களில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியில், கணிசமான வெற்றி ஏற்படவில்லை,

பள்ளிகளில், பொழுதுபோக்கு ஏற்பாடுசெய்ய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை.

மக்களிடையே மூட நம்பிக்கையும் அறியாமையும் அகற்றப்படவில்லை.

குடிதண்ணீர்க் கிணறுகள், மருத்துவ மனைகள் ஆகியவைகள் சரியானபடி பயன்படுத்தப்படவில்லை.

அவைகள் சரியானபடி பராமரிக்கப்படவில்லை.

சுகாதாரக் கல்வி இன்னும் பின்தங்கியே இருக்கிறது.

கிராமக் கைத்தொழில் வளரவில்லை. அதற்கான பயிற்சிப் பள்ளிகளில் சேருவோர், அதிலே தரப்படும் 'உபகாரச் சம்பளம்' பெறுவதற்கே சேருகின்றனர். பிறகு கிராமக் கைத்தொழிலில் அவர்கள் ஈடுபடுவதில்லை.

உரம், பூச்சி மருந்து வழங்கும் முறை சீர்கேடாக இருக்கிறது.

பாசன வசதிக் குறைவு, உரம் வழங்குவதில் தாமதம், தட்டுப்பாடு இவைகளால் உழவு நிலை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திருந்திய சாகுபடி முறை மிகவும் மெதுவாகப் பரவுகிறது.

மொத்தத்தில் குறைபாடுகளே அதிகம் காணப்படுகின்றன.

இந்தக் கருத்துரைகள் திட்டத்தை மதிப்பிட அமைக்கப்பட்ட குழு, கொடுத்துள்ள அறிக்கையில், காணக்கிடக்கின்றன.

இது, ஏழாவது மதிப்பீட்டு அறிக்கை.

இதுவரை வெளிவந்த அறிக்கைகள் யாவும் இது போன்றே குறைகளை எடுத்துக்காட்டின.

எனினும், சமுதாயநல திட்டத்திலுள்ள குறைகளை நாம், சுட்டிக்காட்டும்போது, எத்துணை கோபம் கொப்பளிக்கிறது பாருங்கள், ஆட்சியில் இடம்பிடித்துக்கொண்டவர்களுக்கு!

மக்களுக்கு ஆர்வமில்லை, எதிர்க்கட்சிகள் கண்டிக்கின்றன என்று அங்கலாய்த்துக்கொள்ளும் ஆளும் கட்சியினர், அறிக்கை, திட்டத்தின் (அவ)லட்சணத்தை அம்பலமாக்கும்போது, என்ன சொல்கிறார்கள்? திருதிருவென்று விழிப்பதன்றி வேறென்ன செய்ய இயலும். வேண்டுமானால், மாலையிலே முச்சந்தியில் நின்றுகொண்டு, மூக்கணாங்கயிறு அறுந்த மாடு மூலைக்கு மூலை ஓடுவதுபோல, வாய்க்கு வந்தபடி, எதிர்க்கட்சிகளை ஏசிப் பேசலாம். அறிக்கை எடுத்துக்காட்டும் குறைகளுக்கு, என்ன சமாதானம் கூறப் போகிறார்கள்? வறுமை நெளியும் நாட்டிலே, மக்களை வாட்டிடும் அளவு வரி போட்டிடும் வன்கணாளர்கள், கொட்டிக்கொடுக்கும் பணத்தை வீணாக்கி வருகிறார்களே—நியாயமா? நாட்டுமக்களுக்கு இழைக்கப்படும், துரோகம் அல்லவா, இது!

மனம் குமுறிக் கிடக்கிறார்கள் மக்கள்—ஆனால் என்றென்றும் இப்படியேவா, இருந்துவிடுவர்? எரிமலை, ஒருநாள் நெருப்பினைக் கக்குமே! வெந்துகருகி, நீராகிப் போகாதோ, கோணலாட்சி!!

இந்த வீணாட்டத்துக்குத்தான், எத்தனை விளம்பரம்!

இதைக் குறித்துப் பேசும்போது, அமைச்சர்களுக்குத்தான், எத்துணை வீராப்பு!

புட்டுப்புட்டுக் காட்டுகிறதே, குழு; இவர்களின் திட்டத்திலே உள்ள ஊழல்களை — வெட்கமிருக்க வேண்டாமா? காணோமே! வெண்ணெய்வெட்டி வீரர்கள் போலன்றோ பேசித் திரிகின்றனர்; கேட்பார், மேய்ப்பார் அற்ற காரணத்தால். ஆனால், எத்தனை நாளைக்கு?

ஒழுங்காக, உருப்படியாக, பலனளிக்கும் முறையில் ஒரு காரியத்தையும் செய்திடும் அறிவாற்றலைக் காணோம்; மக்களிடம் பணம் 'தண்ட' மட்டும், ஓடோடி வருகிறார்கள்.

குழு, இதனையும் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது.

எங்களிடம் நம்பிக்கைவைத்து, திட்டத்திடம் ஆர்வம்காட்டி, மக்கள், தங்கள் பங்குத் தொகையைத் தருகிறார்கள், என்றல்லவா அமைச்சர்களும் பிடி சோற்றுக்காக அவர் அடிவருடிடும் 'ஆமாம்சாமி'களும் பேசுகிறார்கள். குழு, வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு, எழுதுகிறது; என்னவென்று?

> "மக்களின் பண உதவியைப் பெறுவதற்காக அதிகாரிகள் சகல வழிகளையும் கையாண்டிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது"

சகல வழிகளையும்!! *பொருளை விளக்கவா வேண்டும்!*

உள்ள குறைகளை எடுத்துக்காட்டினால், உரத்த குரலெடுத்து ஏசல்பாடிடும், உத்தமர்காள் இதோ, மதிப்பீட்டுக் குழுவினர், காரித்துப்புகிறார்களே, இதற்கென்ன சொல்கிறார்கள்!

ஏழாவது முறையாக இடித்துக் காட்டுகின்றனரே, எவரையும் எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற முறையில் பேசித்திரியும் பெம்மான்கள், என்ன பதிலளிக்கிறார்கள்?

ஒரு நல்லாட்சி செய்துதீரவேண்டிய, அடிப்படை வசதிகளைக்கூட, திட்டத்தின் மூலம்தான் நிறைவேற்றவேண்டும், என்று செப்புகின்றனர். மக்களிடம் பணமும் பெறுகின்றனர். காலமறிந்து செய்கின்றனரா, கேட்பதை? அந்தக் கூத்தினை விளக்கிட, நமக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ள அறிக்கை ஒன்றினைக் காட்டிடுவோம், காணீர்.

(16-ம் பக்கம் பார்க்க)

காஞ்சீபுரம்

19—6—60.

தம்பி!

"கடும்பனி! உடல் வெடவெடுக்கிறது! காரிருள்! எந்தப் பொருளும் சரியாகத் தெரியவில்லை! காலிடறிக் கீழே வீழ்ந்தேன், கருங்கல்லில் தலை மோதிக்கொண்டது! கலங்கினேனா? இல்லை! நடந்தேன், நடந்தேன்; தோட்டம் நோக்கி; ஆனால் அங்கோ கதவு தாளிடப்பட்டுக் கிடந்தது, தவித்துப்போனேன். பக்கத்துச் சுவரோரம் பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றேன், பழுதையென்று எண்ணித் தொடப்போனேன், அசைந்திடக்கண்டு பாம்பென்றறிந்து பயந்து, விலகினேன்! நா உலர்ந்துவிட்டது! இப்படியா இருக்கவேண்டும் நம்கதி என்று எண்ணினேன், துக்கம் துளைத்தது. எவரேனும் கண்டுவிட்டால்? என்று எண்ணும்போதே, 'பயம் கப்பிக்கொண்டது. திடீரென்று, ஏதோ ஒன்று என்மீது விழுந்தது, பதறினேன், மறுகணம், வீழ்ந்த பொருளைக் கண்டேன், என்னவென்கிறாய், என் காதலியின் கூந்தலில் இடம் பெற்றதால் மணம் பெற்ற மலர்! எடுத்தேன், கண்களில் ஒத்திக்கொண்டேன் — அதரத்திலே கொண்டு சென்று அகமகிழ்ந்தேன்! பட்ட கஷ்டமனைத்தையும் மறந்தேன்! இதோ வெற்றி! சுவைமிகு வெற்றி! மணமிகு வெற்றி! என் காதலி தந்திடும் அன்புக் காணிக்கை! உன்னை மறந்திடவில்லை, இதோ, என் மலர், உனக்காக! என்று கூறுகிறாள் என் குயில் மொழியாள். இந்த மகிழ்ச்சியைப் பெற, கடும்பனி, காரிருள், கரடுமுரடான வழி, இடறி விழுந்திடும் இன்னல், எனும் எதுவாக இருந்தால் என்ன! இதைவிட ஆபத்து நிரம்பியதாக இருப்பினும், செல்வேன், வெல்வேன்."

* * *

இடர்ப்பாடுகளை மறந்திடச் செய்யும் வகையான வெற்றி பெற்ற காதலன்; இதுபோலக் களித்துக் கூறுவான். இத்துணை கஷ்டங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு சென்றவன்மீது, காதலியின் கூந்தலுக்கு அணிசெய்திருந்த மலர் வீழாமல், அவளுடைய பாட்டனார் எறிந்த கைத்தடி வீழ்ந்திருந்தால்—எப்படி இருந்திருக்கும் அவன மனநிலை! அதுகூடச் சகித்துக்கொள்வான். வீழ்ந்தது, காதலி வீசிய மலராக இராமல், அவன் தன் அன்பின் அடையாளமாக முன்னமோர் நாள் அவளுக்கு அளித்த 'கணையாழி'யாக இருந்தால், எவ்வளவு கலங்குவான்! அதுகூடப்பரவாயில்லை! மேலே வீழ்ந்தது, ஒரு காலணியாக இருப்பின்! கோபம் பிறக்கும்!! எப்படி வீழ்ந்தது என்று பார்த்தறியும்போது, சுவரின் மறுபுறமிருந்து, இப்புறம் இறங்கிடும் ஒரு ஆடவன் காலிலிருந்து கழன்று வீழ்ந்தது என்பது தெரிந்தால், கடுங்கோபம் ஏற்படுமல்லவா! தன்னைச் சொக்கவைத்துவிட்டு வேறோர் வாலிபனுக்கு விருந்தாகிவிட்டாள், காதலி

ஒலியும் ஒளியும்

யாக நடித்த காதகி; அவனைக்கண்டு இதழமுதுண்டு திரும்புகிறான் இந்தக் கள்ளன்; அவசரத்திலே காலினின்றும் கழன்று வீழ்ந்தது காலணி என்று தெரிந்தால், கோபம், வெட்கம், துக்கம் எல்லாம் சேர்ந்தல்லவா அவனைத் துளைக்கும். கொலைகாரனாக வேண்டும் அல்லது குத்திக்கொண்டு சாகவேண்டும்... வேறென்ன செய்யத் தோன்றும், அந்த வேளையில்!

இவ்வளவு இடர்ப்பட்டு வந்தது, இந்த இழி நிலையைக் காணவா? என்று எண்ணும்போதே மனம் உடைவதுபோலாகிவிடாதா!

✱

சர்வாதிகார ஆட்சி, உரிமையை அழிக்கும், நடுநடுங்கச் செய்யும், சிறையை, தூக்குக் கயிறைக்காட்டி மிரட்டும், எனினும் சில சர்வாதிகார ஆட்சிகள், மற்ற ஆட்சி முறையிலே இருந்து வந்த ஊழல், மந்தம், திறமைக் குறைவு, தெளிவின்மை போன்ற குறைகளை நீக்கி, மக்கள் நிம்மதியான வாழ்க்கையைப் பெறவாகிலும் வழி செய்தளிக்கும். காதலியின் மலராக இலாது போயினும், மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த கனியாவது மேலே வீழ்வது போன்ற நிலை என்று வைத்துக் கொள்ளேன்.

கடுமையான முறைகளைப் புகுத்துகிறான், சர்வாதிகாரி, ஆனால், எதற்கு? நாட்டிலே விரைவாக, நல்ல காரியம் நடந்திடவேண்டும் என்பதற்காக! முறைகள் கடுமையானவை என்பதனால், பலனில் கிடைக்கும் சுவையை மறந்திட முடியுமா? கடும்பனியின் கொடுமையைத் தாங்கிக்கொண்ட பிறகு, காதலியின் மலர் கிடைத்தால், பட்டபாடுதனை மறந்து, மகிழ்ச்சி கொள்வானன்றோ! ஆட்சியின் பலன், இழிதன்மை, வறுமை, அவல நிலைமை என்றிருக்குமானால், அது காதலியைக் காணச்சென்று, காலணி கண்டது போலன்றோ இருந்திடும்.

✱

சர்வாதிகாரத்திலே, பேச்சுரிமை கிடையாது—இம்மென்றால் சிறைவாசம்—எதிர்த்தால் சாகடிக்கப்படுவர்—என்று பேசி, ஜனநாயகத்தை வாயாரப் புகழ்கின்றனர். ஆனால், அந்த ஆட்சியிலே, சர்வாதிகாரியின் 'கட்டுக்காவல்' முறையை மட்டும் புகுத்தி சர்வாதிகாரி சமைத்தளிக்கும் சுவையும் பயனும் மிக்க வெற்றிகளைத் தராவிட்டால் அந்த ஜனநாயகத்தை, மதிக்கத்தான் முடியுமா—மகிழ்ச்சிதான் பிறக்குமா?

இத்தனை கடும்பனியில் காரிருளில், எங்கே செல்கிறாய்? என்று கேட்கும்போது, "என் இதயம் வாழ்பவளைக் காண!" என்று கூறிடும் வாய்ப்பு இருந்தாலாவது மகிழ்வர்—மதிப்பர்!

"எங்கு?" என்று கேட்டதும் "எட்டிக்கொட்டை வேண்டும் சாப்பிட! அதைக் கொண்டுவரச் செல்கிறேன்" என்று கூறிட வேண்டியதாக இருந்தால்—மதித்திடவா செய்வோம்?

✱

ஆட்சி, சர்வாதிகார முறையினதா? ஜனநாயக முறையினதா? என்பதுகூட இருக்கட்டும், கிடைத்திடும் பலன் என்ன? முறை நமக்குப் பிடிக்காதது என்றாலும்கூட, பயன், நாம் விரும்பத்தக்கதாக இருந்தால், பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சகித்துக் கொள்வார்களல்லவா?

காமராஜர், செல்லுமிடமெல்லாம் இந்த ஆட்சிக்கு ஈடுவேறு கிடையாது! மக்களுக்கு வயிறாரச் சோறு போடவேண்டும் என்பதுதான், என் திட்டம். என் ஆட்சியிலேதான், அந்தத் திட்டம் வெற்றி பெறும். எத்துணையோ நன்மைகளைச் செய்கிறோம். இதைக்காட்டிலும் அதிகமாக எவரும் செய்யமுடியாது. இந்த ஆட்சிபோல், நேர்த்தியான ஆட்சியை யாராலும் நடத்த முடியாது—என்று பேசிவருகிறார். உடனிருந்து உவகைகொள்ளும் ஊர்ப்பெரியவர்கள், "எவ்வளவு தெளிவு! என்ன எளிமை! புட்டுப்புட்டுக் காட்டுகிறாரே!" என்று பாராட்டுகின்றனர்—அவர் எதிரில். ஆனால், உள்ளபடி ஆட்சி, பாராட்டுதலுக்குரியதாகத்தான் இருக்கிறதா? மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளையேனும் கவனித்துக் கிடைக்கச் செய்துள்ளனரா, ஆட்சியினர்? நாம், ஆட்சியாலே, நன்மைவிளையாதது மட்டுமல்ல, கேடுகள் பல ஏற்பட்டுள்ளன என்று கூறும்போது, காங்கிரசாருக்குக் கடும்கோபம் வருகிறது. குறைகூறுவதேதான் வேலையா? என்று கேட்கிறார்கள். தம்பி! மக்கள் நல்வாழ்வுபெறத்தக்க, ஊழலற்ற, நேர்த்தியான ஆட்சி அல்ல இவர்கள் நடத்துவது. ஏட்டில் இனிக்க இனிக்க எழுதிக் காட்டுகிறார்கள்; நாட்டுமக்களுக்கோ, ஒரு சுவையும் கிடைப்பதில்லை. தொண்டுபுரிவதே எமது நோக்கம் என்கிறார்கள், தொல்லையைக்கூறி உதவிகேட்டால், துரத்தித்துரத்தித் தாக்குகிறார்கள். புடம்போட்ட தங்கம், பாரதபூமியை மீட்ட சிங்கம் என்றெல்லாம் பெருமை பேசிக்கொள்கிறார்கள்—வெள்ளையரின் பொருளாதாரப் பிடியை நீக்கிக்கொள்ளத் துணிவின்றிக்கிடக்கிறார்கள். திறமையாக நடக்கிறது எமது ஆட்சி என்கிறார்கள், ஒவ்வோர் துறையிலும் ஒழுங்கீனமும் ஊழலும் நாற்றமடித்தபடி இருக்கிறது.

✱

துரைத்தனம் மேற்கொள்ளும் எந்த அலுவலுக்கும், திட்டமிடவேண்டும், இவ்வளவு செலவாகும் என்பது அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவேண்டும், கூடுமானவரை திட்டமிடப்பட்ட தொகை அளவுக்கே வேலைமுடியவேண்டும், வேலை தரமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும், நிர்வாகத்தில் ஒழுங்கு இருக்கவேண்டும், நடுக்கொள்ளை, வீண்செலவு, ஆகாவழி சென்றதால் அதிகச் செலவாதல் போன்றவைகள் இருத்தல் கூடாது; திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதும் அதன் மூலம் எதிர்பார்க்கிற பலன், அளவும் வகையும் குறையாமல் கிடைக்கவேண்டும்.

புரட்சிகரமான ஆட்சிகூட இதற்குவேண்டாம், பொறுப்புணர்ச்சி உள்ள ஆட்சிபோதும்.

மக்களுக்காக அரசாளுகிறோம், நாம் மகா பெரிய அறிவாளிகள் என்பதைக் காட்டிக்கொள்ள அல்ல, என்ற அடக்க உணர்ச்சி இருந்தால் போதும்.

நிர்வாகத்திலே, பலதிறப்பட்ட குறைபாடுகள் இருப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு பதில் கூற வேண்டியவர்கள், அமைச்சர்கள். குற்றம் குறை இருந்தால், கண்டறிந்து கூறவேண்டியபொறுப்பு, கணக்கு ஆய்வுக்குழுவுடையது.

காமராஜர் கூறுகிறார் நாங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காகத்தான் செய்கிறோம் என்று. எதிர்க்கட்சியினர் எடுத்துரைக்கின்றனர், ஆட்சி ஒழுங்காக இல்லை என்பதை. இருதரப்பினர் கூறுவதிலே, எது

சரி, எது தவறு என்பதைப் பொதுமக்கள் கண்டறிய வழி இருக்கிறது; கணக்காய்வாளர்களின் அறிக்கையைப் பார்த்தால் போதும். தம்பி! அந்த அறிக்கையிலே, நிர்வாகத்திலே காணப்படும் ஒழுங்கீனம், விரயம், ஊழல், முறைகேடான செயல். போன்றவைகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆய்வாளர்கள், கட்சிக் கண்ணோட்டம் கொண்டவர்களல்ல; துரைத்தனத்தாரேதான் அந்தக் குழுவை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

அமைச்சர்கள் கொள்ளையடித்துவிட்டார்கள், இலஞ்சம் வாங்கினார்கள் என்றால்மட்டும்தான் நிர்வாகத்திலே ஊழல் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. அமைச்சர்கள் ஒரு துரும்புகூடத் தமக்காக எடுத்துக்கொள்ளாத 'தர்மவான்களாக' இருக்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் நடத்தும் துரைத்தனத்தில், ஆறு இலட்சத்திலே கட்டிமுடிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு பாலம் எட்டு இலட்சம் விழுங்குகிறது என்றால், அதிலே ஒரு காசுகூட அமைச்சருக்குச் செல்லாவிட்டாலும், நஷ்டம் நஷ்டம்தான், நிர்வாகம் ஒழுங்கில்லை என்றுதான் பொருள்.

நாங்கள் என்ன, பொருளை எங்கள் வீட்டுக்கா எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டோம்! என்று பட்டம் பறக்கவிடும் பள்ளிச் சிறார்போல், அமைச்சர் ஒருவர் பேசியதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அப்படி யாரும் சொல்லவுமில்லை; செய்தால் மக்கள் சும்மாவும் விடமாட்டார்கள்.

வீட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்று யாரும் கூறவில்லை, ஆனால் இவர்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டால், இந்த ஒழுங்கீனம், ஊழல் இருக்காது என்று கூறுகின்றனர்.

சுவைமிகு உண்டி தயாரித்திருக்கலாம், ஆனால் அதைக் காலங்கடந்து தந்தால் பலன் குறைவாகத்தானே இருக்கும்!

அதுபோல், பாசன வசதியை நேர்த்தியாகச் செய்தளித்திருக்கலாம், ஆனால் அது விவசாயம் செய்யவேண்டிய காலம் தவறிக் கிடைத்தால், பலன் என்ன? செலவு ஆகி இருக்கிறது, அது விரயம் தானே, வீண்தானே! இதற்கு யார், பொறுப்பு?

கணக்காய்வாளர்கள் கண்டறிந்து கூறியுள்ளவைகளைப் பார்க்கும்போது, எப்படிப்பட்ட கண்மூடித் தர்பார் நடக்கிறது என்பது நன்றாகப் புரிகிறது. சில குறிப்புக்களைக் காட்டுகிறேன், தம்பி! படித்துப் பார்! பராக்குக் கூறிக்கொண்டு திரிகிறார்களே, காங்கிரஸ் அமைச்சர்களுடன், அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறு.

1954—55 அரிசி கொள்முதல்செய்து கிடங்கில் வைத்திருந்து, பிறகு விற்பனை செய்ததில், இரண்டு மாவட்டங்களில் மட்டும், முறையே, 44,215 ரூபாய்களும் 1,25,256 ரூபாய்களும் நஷ்டம் ஏற்பட்டதாக, அறிக்கை கூறுகிறது.

குழாய்கள் அதற்கான கருவிகளை வாங்கி விற்றதிலே மொத்தத்தில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் ஏழு இலட்சமாம்!

அரிசியை, பற்றாக்குறை மாவட்டத்துக்காக உபரியாக உள்ள மாவட்டத்திலிருந்து வாங்கும் அதிகாரம் பெற்ற 14 வியாபாரிகள், சர்க்காருக்கு 2,40,616 ரூபாய் தரவேண்டி ஏற்பட்டது. ஐந்தாறு ஆண்டுகளாக அந்தப் பணத்தைச் சர்க்கார் கேட்டு வாங்கவில்லை. 1954ல், வழக்குத் தொடுத்தார்கள். அதற்குள் இரண்டு வியாபாரிகள் இறந்துவிட்டனர்— சொத்து ஏதும் இல்லை என்று ஏற்பட்டது. இதனால் 35,525 ரூபாய் நட்டம்! மற்றும் இரண்டு இலட்சத்துச் சொச்சத்துக்காக வழக்காடவேண்டிய நிலை!

நிர்வாகம் செம்மையாக இருப்பதற்கான சான்று இது!!

கரம்புகளைத் திருத்திக் கழனிகளாக்க, 'டிராக்டர் புல்டோசர்' போன்றவைகள் கிட்டத்தட்ட அறுபது இலட்ச ரூபாய் மூலதனம் போட்டு வாங்கிப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இலாபமும் வேண்டாம் நஷ்டமும் ஏற்படக் கூடாது: அந்த முறையில் இந்தத்துறை பணியாற்றவேண்டும் என்பது, கொள்கை. ஆனால் அதிலே ஏற்பட்ட நஷ்டம் 52,32,876 என்று அறிக்கை சுட்டிக்காட்டுகிறது! பலே! பலே! நம்முடைய துரைத்தனம் எவ்வளவு திறமையாக வேலை செய்கிறது, என்று மக்கள் பாராட்டுவார்கள், இந்தத் தகவலைப் படித்துவிட்டு.

இராணுவத்திடமிருந்த ஒரு விமான தளத்தை, பாகிஸ்தானிலிருந்துவரும் அகதிகளுக்குப் பயன்படுத்தும் எண்ணத்துடன் 86,000 ரூபாய் கொடுத்துத் துரைத்தனத்தார் வாங்கினர். வாங்குவதற்கு முன்பு, இடம் தக்கதுதானா, என்று யோசித்துப் பார்த்திருக்கவேண்டாமா? நம்மைத்தான் மக்கள் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, எதை எப்படிச் செய்தால் என்ன என்ற போக்கிலே, தளம் வாங்கி, பிறகு அது பயனில்லை என்று கண்டு, விற்றுவிட்டனர்.

அந்த வகையிலே ஏற்பட்ட நஷ்டம் 73,643 ரூபாய்.

குடிதண்ணீர் திட்டத்துக்காக, 87,838 ரூபாய் செலவில், ஒரு அமைப்பு ஏற்பாடாயிற்று. அந்தத் திட்டம் ஒரு காண்ட்ராக்டரிடம் விடப்பட்டது. வேலை தொடங்கி ஓரளவு முடியும் தருவாயில், 'சானிடரி என்ஜினியர்' வேறோர் இடமே, குடிதண்ணீர்த்திட்டத்துக்கு ஏற்றது, இந்த இடமல்ல, என்று கூறிவிட்டார். பழைய இடம், அங்கு அதுவரையில் நடைபெற்ற வேலை, கைவிடப்பட்டுவிட்டது. காண்டிராக்டருக்கு 375,50 ரூபாய் தரப்பட்டது.

திட்டத்தைத் துவக்கு முன்பு, ஆர அமர யோசித்து, அந்தத்துறை நிபுணர்களைக் கலந்து பேசி, அவர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றிருந்தால், இந்த நஷ்டம் ஏற்பட்டிராதல்லவா?

விற்பனைவரி அலுவலகத்தார், குறைத்து மதிப்பிட்டதாலும் காரணமின்றி வரியைத் திருப்பித்தந்த வகையிலும் 36,510 ரூபாயும், நீதித்துறையிலே, கையாடல், பணத்தைத் திருப்பிப் பெறுவதிலே ஏற்பட்ட நஷ்டம்போன்ற வகைகளுக்காக, 2,63,123 ரூபாயும், உருளைக்கிழங்கு காண்ட்ராக்டில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 59,452 ரூபாயும், விவசாயத்துறை அலுவலகத்தில், சரக்கு இருப்பில் குறைவு ஏற்பட்டது, களவு, சரக்கு வாங்குவதிலே ஏற்பட்ட நஷ்டம்போன்ற வகைகளால் 2,31,041 ரூபாயும், கடனைத் திருப்பி வாங்காதது போன்றவைகள் மூலம் 34,707 ரூபாயும், இரும்

புக் கம்பிகள் களவுபோன வகையில் 64,274 ரூபாயும், அரிசி கோதுமை, மற்ற வகை தானியங்கள் இருப்பிலே, குறைவு ஏற்பட்ட வகையில், மொத்த வியாபாரிகளுக்கு நஷ்ட ஈடு தரப்பட்ட வகையில் 36,50,114 ரூபாயும், ஆக மொத்தத்தில் **50,55,008** ரூபாய்கள், வீணாகிவிட்டதாக 1954—55ம் ஆண்டு, கணக்கு ஆய்வாளர் அறிக்கை தெரிவிக்கிறது. எனினும், எங்கள் ஆட்சியின் நேர்த்தியே நேர்த்தி, எமது அமைச்சர்களின் கீர்த்தியே கீர்த்தி என்று துந்துபி முழக்கித் திரிகின்றனர், தேர்தல் தரகர்கள்.

*

1955–56லும் இதே சோகக்கதைதான் தொடருகிறது. விவசாயத் துறை அலுவலகம் பொறியியல் துறை அலுவலகம் ஆகியவற்றிலே சரக்கு இருப்பிலே ஏற்பட்ட குறைவு வகையில் 66,386; கப்பலில் வந்த அரிசியில், அளவு குறைந்ததால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 1,92,151; தகவல் சரியாக விசாரிக்காமலே ஒரு கலெக்டர் அரிசி மூட்டைகளை விற்ற வகையில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 29,120; அலுவலகத்தார் கையாடல் வகை 25,000; மாவட்ட அலுவலகங்களில் கையாடல் 30,247; இருப்புக் குறைவானது, கையாடல் போன்றவைகள் நீதித் துறையில் ஏற்பட்ட வகையில், 1,41,034; :போலீஸ் துறையிலே, நிபுணர் யோசனையின்படி அல்லாமல் வேறுவிதமாகச் சைகிள்கள் வாங்கிய வகையில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 50,000, ஆசிரியர்களுக்கு மானியம், முறையற்ற வகையில் தரப்பட்டது, தரவேண்டியதைவிட அதிகத்தொகை உபகாரச் சம்பளமாகக் கொடுத்தது போன்ற வகைகளில் கல்வித் துறையில், 2,98,651; சரக்குக் கெட்டுப் போனது, இருப்பு குறைந்தது, உரம் குறைந்துவிட்டது, போன்ற வகைகளால் விவசாயத் துறையில் 2,31,714; கருவிகள் கெட்டுவிட்டது, பட்டுச் சரக்கு இருப்பு பாழாகிவிட்டது, நஷ்டத்துக்கு விற்றது, காண்ட்ராக்டர் தரவேண்டிய தொகையைத் திருப்பி வாங்காதது போன்ற வகைகளில் தொழிற்கூடத் துறையில், 1,45,894; இலவசச் சம்பளம் அளித்ததில் தவறுதலாக அதிகத் தொகை தந்துவிட்ட வகையில் அரிஜன நலத்துறையில் 60,597; தவறுதலாகத் தேவையற்ற ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தை அச்சிட்ட வகையில் 33,733; கொடுத்த முன்பணம் திரும்ப வராதது போன்ற வகையில், 1,15,807; குழாய்கள், கருவிகள், அரிசி நெல், போன்ற தான்யங்கள் இருப்பிலே குறைவு ஏற்பட்ட வகையில் 24,82,191; மற்றும் பல்வேறு வகையான நஷ்டங்கள் 54,92,373; ஆகமொத்தம், **99,14,228** ரூபாய் வீணாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று 1955—56ம் ஆண்டு, கணக்கு ஆய்வாளர்கள் அறிவிக்கின்றனர். அமைச்சர்களோ, அடித்துப் பேசுகின்றனர், எம்முடைய ஆட்சியே அப்பழுக்கற்றது என்று.

*

1956—57ல், இந்த ஓட்டைகள் அடைபட்டுப் போய்விடவில்லை; விரயம் தொடருகிறது!!

உணவுத்துறையினர் விற்பனைவரி வசூலிக்காததால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 5-இலட்சம். குழாய்கள் வாங்கிய வகையில் ஏற்பட்ட அதிகச்செலவு, 5,57,000.

ஒரு நீர்ப்பாசன திட்டத்துக்காகக் குன்றின் பக்கமாக, மண்ணால் ஒரு அணைகட்டத் திட்டமிட்டனர்.

1,12,929 ரூபாய் இதற்காகச் செலவிடப்பட்டது.

பிறகு நிபுணர்கள், அந்தக் குன்று, பாறைகள் கொண்டது; எனவே அதைப் பலப்படுத்த மண் அணை தேவையே இல்லை என்று தெரிவித்தனர். அணைகட்டுவது கைவிடப்பட்டது. ஆனசெலவு நஷ்டம்! 1,12,929 ரூபாய்!!

குப்பைக் காகிதங்களை மொத்தம் 91-ரூபாய்க்கு விற்றனர் அலுவலகத்தார். ஆய்வாளர்கள் கணக்குப் பார்த்தனர். இதே போன்ற குப்பைக் காகிதத்தை முன்பு விற்றபோது, கிடைத்த தொகை அதிகம் என்று தெரிகிறது. அந்த வகையில் நஷ்டம், 15,500! அதாவது, 15-ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் மதிப்புள்ள காகிதத்தை 100-ரூபாய்க்கு விற்றனர். ஏன்? காரணம் கேட்டுப்பாரேன் 'கனம்'களைப் புகழ்ந்து உலாவும் பேர்வழிகளை.

புத்தகமொன்று 15-ரூபாய்வீதம் 2284-புத்தகங்களை 1952-ல், துரைத்தனத்தார் விலைகொடுத்து வாங்கினார்கள்.

மூன்று ஆண்டுகளாகப் புத்தகம் விலைபோகவில்லை. 2102-புத்தகங்கள் விற்பனையாகாமலிருந்தன.

விலையைக் குறைத்து விற்கலாமென்று எண்ணி 3 ரூபாய் என்றனர், 2 ரூபாய்க்கும் தயாராயினர்; அந்த விலை கொடுத்து வாங்கவும் அதிகப்பேர் முன்வரவில்லை.

எனவே; 1775 புத்தகங்களை, குப்பைக் காகிதமென்று 778 ரூபாய்க்கு விற்றனர்.

இந்த வகையிலே ஏற்பட்ட மொத்த நஷ்டம் 29,616 ரூபாய். ஏன் ஏற்படவேண்டும் இந்த நஷ்டம்?

வரி வசூலிக்கும் அதிகாரிகள் கையாடல் தொகை 60,672 என்று அறிக்கை அறிவிக்கிறது.

பதினெட்டு, டன் சந்தனக் கட்டையை, அனுப்பி வைத்தனர், துரைத்தனத்தார்.

பிறகு பார்த்தால் பத்து டன்தான் இருந்தது.

எட்டு டன், வழியில் காணாமற் போய்விட்டது.

நஷ்டம் 31,054 என்று அறிக்கை தெரிவிக்கிறது.

நீதித் துறையிலே கையாடல், அதிகத் தொகை கொடுத்ததால் கெட்டது போன்ற வகையில், 3,08,122 ரூபாய்கள். விவசாயத்துறையிலே, என்ஜின்கள் விற்றதிலே நஷ்டம்போன்றவகைகளில் 1,70,246. காங்கிரஸ் பொருட்காட்சியிடமிருந்து வசூலிக்கப்படவேண்டிய தொகையைத் தள்ளுபடி செய்தது 32,936; மற்றும் திட்டங்களிலே பணியாற்றியவர்களுக்கு அதிகப்படியாகப் பணம் கொடுத்த வகையிலும், நீர்ப்பாசனத்துறை திட்டங்களில் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களும் சேர்ந்து 1,62,558 ரூபாயும்; மின்சாரத் துறையில், செலுத்தவேண்டிய தொகையை வாங்க இயலாது போய்விட்ட வகையில் 1,33,838 ரூபாயும்; அரிசி, கோதுமை, உரம், ஆகியவற்றின் இருப்பிலே குறைவு ஏற்பட்ட வகையில் 19,95,876 ரூபாயும்; விவசாயத் துறையில், கடனுக்கான வட்டி பெறமுடியாமல் தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட வகையில் 80,798 ரூபாயும்; தனித்

தனியாகக் குறிப்பிடப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கிற, பல்வேறு இனங்களிலே ஏற்பட்ட நஷ்டம், 16,78,784 ரூபாயும்; ஆகமொத்தத்திலே **51,64,905** ரூபாய் வீணாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக், கணக்கு ஆய்வாளர் காட்டுகிருர். காமராஜரோ எங்கள் ஆட்சியைப்போல ஒழுங்கான ஆட்சி வேறு ஏது என்று மார்தட்டுகிருர். கணக்கு ஆய்வாளர் எடுத்துக் காட்டியுள்ள அலங்கோலத்துக்கு என்ன பதில் அளிக்கிருர் அமைச்சர்! சில சில குறைகள் இருக்கத்தான் செய்யும் என்று சமாதானம் கூறுவதானுல், ஊழலை ஒழித்துக்கட்ட இயலாத துரைத்தனத் தலைவர்களுக்கு, நாவடக்கமாவது இருக்கவேண்டாமா, என்று கேட்கவேண்டாமா, தம்பி!

•

நாவடக்கமின்றி, ஏதோ நாடாளும் தகுதி தங்களுக்கு மட்டுமே நாலாறு தலைமுறையாக நாதன் அருளால் தரப்பட்டிருப்பதுபோலப் பேசும் அமைச்சர்கள், ஊழல், நிர்வாகத்தை விட்டு ஒழிய, முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு, வெற்றி பெற்றிருக்கிருர்களா? இல்லை என்பதை 1957—58ம் ஆண்டுக் கணக்கு ஆய்வாளர் காட்டுகிருர்.

மருத்துவ மனைகளுக்கு இறைச்சி தருவதற்கான காண்ட்ராக்ட்டைச் சரியாகக் கவனித்துச் செய்யத் தவறியதால் 24,634 ரூபாய் அதிகம் செலவழிக்க வேண்டி நேரிட்டதாம். பெரிய, சிக்கலான பிரச்சினை அல்ல; இந்தச் சாதாரண பிரச்சினையில்கூட இந்த அளவு மதமதப்பு ஏற்படுவானேன்—பொருள் பாழ்படுவானேன்?

கைக்குத்தலரிசி வாங்குவதற்காக, காண்ட்ராக்ட் ஏற்பாடு செய்ததிலும் இதேபோலக் குறைபாடு ஏற்பட்டு, 1,05,412 ரூபாய் அதிகச் செலவாகி இருக்கிறது.

கண்ணுங்கருத்துமாகப் பொறுப்புணர்ச்சியோடு, புத்திக்கூர்மையுடன் காரியமாற்றியிருந்தால் இந்த வீண் செலவு ஏற்படுமா?

சப்-மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுகளில்—குற்றவாளிகளைக் கண்டறிந்து தண்டிக்கிற இடங்களில்!—கையாடல் நடந்திருக்கிறது 10,044 ரூபாய்க்கு!!

பஸ் டிக்கட்டுகள் தேவையைக் கவனிக்காது 'பேர் போராக' அச்சடித்துவிட்டு, அவை நாசமாகிப் போனதால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 37,179 ரூபாய்.

கூட்டுறவு வீடுகட்டும் சங்கமொன்று செலுத்த வேண்டிய 'அசலும் வட்டியும்' திரும்பி வாங்க வக்கற்று 1-இலட்சத்து 47-ஆயிரம் ரூபாய், தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுவிட்டது.

நெடுஞ்சாலைத் துறையினர், இராணுவத் தளவாடத் துறையினரிடமிருந்து வாங்கிய சாமான்கள், பழுதுபட்டுப்போய்விட்டதால்மட்டும், 71,454-ரூபாய் நஷ்டம்.

சர்க்கார் நடத்தும் தொழிற்கூடங்களிலே கிடைக்கக்கூடிய சாமான்களை, அங்கு வாங்காமல், தனிப்பட்டவர்களின் தொழிலகங்களிலிருந்து வாங்கிய வகையில் 97,000-ரூபாய் அதிகச் செலவு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

விற்பனைவரி தள்ளுபடி, வழக்குக்கான செலவுத் தொகை கட்டிக்கொடுத்தது போன்ற வகையில்; 5,94,410-ரூபாய்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுகள் விதித்த அபராதத் தொகையை வசூலிக்க முடியாமற்போன வகையில் 2,93,683-ரூபாய்.

தனிப்பட்டவர் நடத்தும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்கு, அதிக அளவு மானியத்தொகையைத் தவறுதலாகக் கொடுத்த வகையிலும், சர்க்கார்பணம் கையாடல் நடத்தப்பட்ட வகையிலும் ஏற்பட்ட விரயம் 60 789.

தவருக அதிகப் பணம் கொடுத்துவிட்டது, வரவேண்டிய பாக்கியை வசூலிக்காதது ஆகியவகையில் 4,49,237 ரூபாய் விரயமாகி இருக்கிறது. வீண்செலவு செய்தது, காண்ட்ராக்டருக்கு அதிகப்பணம், காரணமின்றிக்கொடுத்தது ஆகியவகையில் 72,440-ரூபாய் பாழாயிற்று.

நெல், அரிசி, உரம் ஆகியவற்றின் இருப்பில் குறைவு ஏற்பட்ட வகையில் 3 27,051-ரூபாய் பாழ்!

தனித்தனியாக விளக்கப்படாத, பல்வேறுவகையான நஷ்டங்கள் 11,81,966-ரூபாய் அளவுக்கு; ஆக மொத்தம் **32,04 065**-ரூபாய் வீணாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

•

தம்பி! இவ்வளவு குறைபாடுகளை மூடி மறைத்துவிட, இவர்களுக்கு இருக்கிற ஒரே ஒரு வழி, இவைகளை எடுத்துக் காட்டுபவர்மீது எரிந்து விழுவது, இகழ்ந்து பேசுவது என்பதுதான்.

கல்வியறிவு அதிகம் பரவாதிருக்கும் நாடாக இன்று இருப்பதால், யார், இந்தக் கணக்குகளை எல்லாம் கவனித்துப் பார்க்கப்போகிருர்கள், என்ற துணிவு இருக்கிறது ஆட்சி நடத்துபவர்களுக்கு.

பொதுமக்களில் பெரும்பாலோர், கணக்காய்வாளர்களின் அறிக்கைகளைப் படித்துப் பார்க்கவில்லை; உண்மை. ஆனல் அவர்களுக்குப் பொது அறிவும் புத்திக் கூர்மையுமா இல்லாமற் போய்விடும்! விவரங்கள் தெரியாதே தவிர, நிர்வாகத்திலே ஒழுங்கு இல்லை, பணம் விரயம் ஆகிறது, காரணமற்ற செலவு செய்யப்படுகிறது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துதான் இருக்கிருர்கள். வெளியே எடுத்துப் பேசிஞல்

ஆளுங் கட்சியின் பகையைத் தாங்கவேண்டி வருமே, என்று உள்ளபடி பயப்படுகிறார்கள்.

தொடர்ந்து ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த ஒழுங்கீனங்கள், ஆட்சியை நடத்தும் கட்சியின் திறமைக்குச் சான்றாகுமா? வெட்கமிருக்கவேண்டாமா, தங்கள் ஆட்சியிலே இத்தனை ஊழல்கள் நேரிட்டு விடுகின்றனவே என்று.

எதிர்க்கட்சியினர் இதுபற்றிப் பேசினால், கேட்கும் பொறுமை, பதிலளிக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறதா அமைச்சர்களுக்கு. நாங்கள் நாடு மீட்ட பரம்பரை. தெரியுமா!—என்று பழைய பல்லவி பாடி, ஆவேசமாடுகிறார்கள்.

*

இவர்கள் ஆட்சியின் அவலட்சணத்தை, இவர்களின் கட்சிக்காரர்களேகூட, எடுத்துப்பேசாமல் இருக்கமுடிவதில்லையே, தெரியுமா அந்த வேடிக்கை. ஒவ்வொரு முறை சட்டசபை கூடும்போதும், காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ.க்கள், ஆட்சியிலே உள்ள குறைபாடுகள், பற்றி மனம் வெதும்பிப் பேசவேண்டி நேரிட்டுவிடுகிறது. காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள், முகத்தில் அசடுவழிய உட்கார்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

காங்கிரஸ் கட்சி எம். எல். ஏ.க்களிலே, சில சாமர்த்தியசாலிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், அமைச்சர்களின் காதுபட, உள்ள ஊழல்களை, குறைபாடுகளை விளக்கமாகப் பேசுகிறார்கள்; கோபமாகக்கூடக்கண்டிக்கிறார்கள்; ஆனால் இடையிடையே நமது கழகத்தைக் குறிப்பாகவும் எதிர்க்கட்சிகளைப் பொதுவாகவும் இகழ்ந்தும் இடித்தும் பேசி, ஆளுங் கட்சியிலுள்ள தலைவர்களின் நாவிலே தேன் தடவிவிடுகிறார்கள். அந்தச் சுவையே போதுமென்று அவர்களும் இருந்துவிடுகிறார்கள்.

எங்கள் கட்சியிலே உள்ள ஜனநாயக உரிமை அவ்வளவு. சிலாக்கியமானது — குற்றங் குறைகளை எடுத்துக்காட்ட எங்கள் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு உரிமை அளித்திருக்கிறோம் என்று அமைச்சர்கள், இதையும் பெருமைக்குரியதாகப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

"என்ன் வலிவு தெரியுமா என் புருஷனுக்கு! கோபத்திலே ஒரு தட்டுத் தட்டினார், கன்னம் எப்படி ஆகிவிட்டது பார்த்தாயா?" என்று குழாயடியில் பேசும் குப்பிபோலாகிறார்கள், கனம்கள்.

சொந்தக் கட்சிக்கே நமது ஆட்சி இவ்வளவு அவலட்சணமுள்ளதாகத் தெரிகிறதே, மற்றவர்கள், உள்ள குறையை எடுத்துக்காட்டாமலா இருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் எழக்காணோம்.

இத்தனை குறைகளையும் எடுத்துக்காட்டிச் சொந்தக் கட்சிக்காரர்களே, நமது மானத்தை வாங்குகிறார்களே என்று 'ரோஷம்' பிறந்திடக்காணோம்.

இவைகளை எல்லாம் கட்சிக்கூட்டத்திலே பேசித் தொலைக்கக்கூடாதா, சட்டசபைக்கேதான் கொண்டு வரவேண்டுமா, என்று கேட்கும் துணிவுகூட ஏற்படக் காணோம்.

பேசிவிட்டுப் போகட்டும், நஷ்டம் என்ன நமக்கு? கடைசியில் "ஓட்" நம் பக்கம்தானே போடப்போகிறார்கள் என்று எண்ணி அதிலே மகிழ்ந்து நடக்கிறார்கள்.

ஏன், காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ.க்கள், குற்றங் குறைகளை எடுத்துக்காட்டிப் பேசுகிறார்கள்? எதிர்க் கட்சியினர், பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள் என்பது தெரியாதா? தெரியும். ஆனால், அவர்களுக்கு 'ஓட்' அளித்த மக்கள், ஊர் சீர்படாததைக் கண்டு, உள்ளம் நொந்து போயிருக்கிறார்கள், இவர்களைக் காணும்போதே அவர்களுக்குக் கடுங்கோபம் வருகிறது; கேவலமாகப் பேசுகிறார்கள்.

எங்கள் கட்சி, ஆளுங்கட்சி! எல்லாவற்றையும் சாதிக்கும் கட்சி! என்றெல்லாம், பேசி ஓட்டு வாங்கிக் கொண்டு போனீர்களே, ஆயிரத்தெட்டுக் குறைகள் எம்மைக் கொட்டுகின்றனவே, ஏன் என்று கேட்கக்கூடாதா? ஆட்சியைத் திருத்தக்கூடாதா? தேவைகளை எடுத்துக் காட்டக்கூடாதா? இதற்காகத்தானே சட்டசபைக்கு அனுப்பிவைத்தோம்!—என்று கேட்கிறார்கள்.

அந்தக் கேள்விக் கணைகள் துளைக்கின்றன.

எனவே, சட்டசபையிலே பேசுகிறார்கள்—தொகுதி வாக்காளர்களின் கோபத்தைத் தணியச் செய்திட.

தம்பி! இது நானாக இட்டுக் கட்டியது என்று எண்ணிக்கொண்டுவிடாதே! ஒரு காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ.யின் பேச்சிலேயே, இந்தக் கருத்துத் தொக்கி நிற்கிறது; அதைப் பார்த்ததால் கூறினேன்.

> "நில சீர்திருத்தச் சட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கவர்னரது உரையின்மீது நிகழ்த்திய பிரசங்கங்களில் ஒரு சிலர் சொன்னார்கள். அதைப் பார்த்துவிட்டு எனது தொகுதியிலிருந்து ஒரு பையன் சொன்னான்: இந்தப் பொன்னம்மாளுக்கு வோட்டுப் போட்டுவிட்டு, அவள் அங்குபோய்த் தண்டத்திற்கு உட்கார்ந்துவிட்டு வருகிறாள். மற்றக் கட்சிக்காரர்கள் இதை உடனடியாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று பேசியிருக்கிறார்களே, நீ, ஏன் தண்டத்திற்குப்போய் உட்கார்ந்திருக்கிறாய் என்று கேட்டதும் உண்டு."

தம்பி! அம்மையாரைப்பற்றி மரியாதைக் குறைவாக நான் எழுதிவிட்டேனோ என்று எண்ணிக் கொள்ளாதே. இது, அவர்களே பேசியது; சட்டசபைக் குறிப்பேட்டிலே உள்ளது. நிலக்கோட்டைத் தொகுதி

உறுப்பினர் திருமதி. எ. பொன்னம்மாள் அவர்கள் 1—7—57-ல், சட்டசபையில் பேசியது இது.

ஏன் பேசுகிறார்கள் என்பது விளங்குகிற தல்லவா?

ஒரு பையன் சொன்னான்! கவனித்தாயா தம்பி! பையனுக்கே, தெரிந்துவிட்டது; கேட்கத் தோன்று கிறது! கேட்டே விட்டிருக்கிறான்.

ஒரு பையனே இப்படி எண்ணுகிறான் என்றால் பெரியவர்கள், என்னென்ன எண்ணுவார்கள்! பரிதாப மாக இல்லையா, அம்மையாரின் நிலை கண்டால்.

ஆயினும், ஆட்சிப் பொறுப்பிலுள்ளவர்களோ, தம்மை எவரும் ஏதும் செய்திடமுடியாது என்று இறுமாந்துகிடக்கிறார்கள்.

பட்டிதொட்டிகளெல்லாம் செல்வோம், மக்களைக் கண்டு பேசுவோம்; அச்சம் தயை தாட்சணியம் எனும் ஏதேனும் ஒன்றுக்கு மக்கள் கட்டுப்பட்டுப் போவார்கள்; அதைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு, 'மீண்டும் ஆட்சியில் அமர்ந்துகொள்ள வழி காண் போம் என்ற திட்டமிட்டுத்தான் திருஉலா வந்த வண்ணமிருக்கிறார், காமராஜர்.

வெளிப்படையாகத் தெரிவதும், அறிவிக்கப் பட்டிருப்பதும், மக்களாட்சி முறை அல்லவா? மக்க ளாகத்தானே, தக்கதோர் ஆட்சியை அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆட்சியிலே ஊழல், ஒழுங்கினம் திறமைக்குறைவு, இலஞ்சம் என்பவைகள் இருப்ப தாக எதிர்க்கட்சிகள் எடுத்துப் பேசுகின்றனவே, மக்கள் அந்தப்பேச்சை மதித்தால், நம்பினால், மீண் டும் மீண்டும், தேர்தலில் எமக்கு 'ஓட்' அளித்து வெற்றி தேடிக்கொடுப்பார்களா!! எதிர்க்கட்சிகள் இல்லாததையும் பொல்லாததையும் கூறுகின்றன, என்பதை அறிந்துதான், மக்கள் திரும்பத்திரும்ப எங்களையே, ஆதரிக்கின்றனர், என்று காமராஜர் கட்சி கூறுகிறது, களிப்புடன்.

தில்லுமல்லுகள் நடத்தியும், ஜாதி குலம் ஆகிய வற்றினைப் பயன்படுத்தியும், ஓட்டுப்பெட்டிகளை நிரப் பிக்கொள்ள முடிகிறது என்பதை, மக்கள்கூடக் கூறு கிறார்கள்-தெரிந்துகொண்டுமிருக்கிறார்கள் எனினும், மீண்டும் மீண்டும் ஒரு கட்சி, எப்படியோ, பதவிக்கு வந்தபடி இருக்கிறது என்றால், அந்தக் கட்சியிடமும், ஆட்சியிடமும், அதே மக்களுக்கு, ஒருவகையான பீதி ஏற்பட்டுப்போய் விடுகிறது.

இந்தப் 'பீதி' மக்களாட்சி முறையினையே மாய்த் திட வல்லது.

ஆளுங் கட்சியிடம் உள்ள 'இரும்புப் பெட்டி'யின் பலம் தெரிந்திருந்தும், தேர்தலில் பல்வேறு தில்லு மல்லுகள் செய்திடும் வழி பெற்றிருக்கிறது என்பதை அறிந்திருந்தும், வெற்றி தோல்வியைப்பற்றிய கவலை யற்று, எதிர்க்கட்சிகள் தேர்தலில் ஈடுபட்டு, ஆளும் கட்சியை எதிர்த்து நிற்பது, முன்னே குறிப்பிட்ட, 'பீதி'யைப் போக்கத்தான்.

ஆளுங்கட்சி தன்னை எதிர்த்து வீழ்த்துவார் இல்லை, என்று இறுமாந்து, எவரையும் அழிக்கலாம், கேட்பார் இல்லை; எந்த அக்ரமமும் செய்யலாம், தடுப் பார் இல்லை; எவ்விதக் கிளர்ச்சியையும் அடக்கலாம் ஒடுக்கலாம், அடக்குமுறைகொண்டு; என்று துணிந்து, துடுக்குத்தனத்தை அவிழ்த்துவிடும்போது, கொடு மைகளைக் கண்டு அஞ்சாது, கிளர்ச்சிக் களத்தில் நின்று, சித்திரவதைக்கும் சித்தமாக இருக்கிறோம், என்று கூறிடத்தக்க, வீரம், பட்டுப்போய்விடவில்லை என்று எடுத்துக்காட்டி, மண்டைகள் உடை படட்டும் கைகால் அறுபடட்டும், கண் போகட்டும், உயிரே போகட்டும், கலங்கப்போவதில்லை, என்ற துணிவுடன் நிமிர்ந்து நின்றிடும் ஆற்றல்கொண்டோர் நடாத்தும் கிளர்ச்சியாலும், ஆணவ அரசுகளை வீழ்த்தமுடியும்; மக்கள் மனதிலே மூண்டுகிடக்கும் பீதியைப் போக்க முடியும்.

நீதிக்காக, மக்களுக்காக, இதோ இவர்கள் இன் னுயிர் ஈந்தனர்.

ஆகாதய்யா அக்ரமம் என்றான் இந்த இளைஞன், அடித்து நொருக்கினர், அவன் மண்டையை!

ஏன் இந்த இறுமாப்பு? என்று கேட்டான் இந்தத் தோழன், இரும்புக் காலின்கீழ் போட்டு மிதித் தனர்—அவன் கூழாகும் வரையில்!

அதோ, மலரிழந்து நிற்கிறாளே ஓர் மாதரசி, அவள் மணாளன், கொடுமையாளரின் குதிரைப்படை யால், தாக்கப்பட்டு, மடிந்தான்!

வெஞ்சிறையில் தள்ளப்பட்டுக் கிடக்கின்றனர், ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள்—என்ற 'செய்திகள்' உலகுக் குக் கிடைத்திடத்தக்க, அடக்குமுறைத் தீயிலே குளித்தெழும் வீரர்படை திரண்டால், தேர்தலில் வெற்றி எமக்கே என்றுகூறி, உலகை ஏய்த்திடும் அரசுகூட, ஆட்டம் கொடுத்துவிடும்.

இதுவா? அதுவா? என்பதல்ல பிரச்சினை. விடுதலை உணர்ச்சி ஒரு வடிவினதுமல்ல விடுதலை பெறுவதற்கு உள்ள வழி ஒன்றே ஒன்றுதான், என் றும் கூறுவதற்கில்லை..

விற்பனையாளர்களுக்கு

ஏஜண்டுத் தோழர்கள் தங்கள் பட்டியல் பாக்கியை ஒவ்வொரு மாதமும் **5-ம் தேதிக்குள்** தவறாது அனுப்பிவைக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளு கிறோம்.

பொறுப்பாளர்.
"திராவிட நாடு"

மக்களாட்சி முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும், இந்த நாளில், உறுதி படைத்த, உணர்ச்சிமிக்க விடுதலை வீரர்கள். அவ்வப்போது, பதம் பார்த்துப் பார்த்து, முறைகளைப் புதிது புதிதாகக்கூடச் சமைத்துக்கொள்கின்றனர்.

விடுதலை பெறுவதற்கு இன்றியமையாதது, அதற்கான உணர்ச்சிக்கு ஊறு நேரிடாதபடி பார்த்துக்கொள்வதும், உணர்ச்சி பெற்றவர்களின் தொகை வளரும் நிலையை உண்டாக்குவதுமாகும்.

எமது கொள்கைக்கு, விடுதலை வேட்கைக்குச் சான்று, இதோ, நாங்கள் ஆட்சிமன்றங்களிலே பெற்றுள்ள இடங்கள் என்று காட்டும்போது, உலகம் மதிக்கத்தான் செய்கிறது.

ஆனால், ஆள்பவர்கள் தடி தூக்குகிறார்கள் என்று கண்டதும், தலைதெறிக்க, ஓடினால், உலகம், காரித்துப்பத்தான் செய்யும்.

மக்களை அணுகி ஓட்டு வாங்கவும் தெரியவேண்டும், மார்புக்கு நேரே துப்பாக்கிக்குண்டு பாயவருகிறது என்றால், அதையும் தாங்கிக்கொள்ளவும் துணிவு இருக்கவேண்டும்.

தம்பி! நமது மரபு இந்த வீரத்தை அறியாததல்ல.

மையல்மிக்க மடந்தையின் தோய்யல் தன் மார்பகத்தே படிந்திடக்கண்டு, தமிழன் மகிழ்வான்; மாற்றான் வீசிய வேலால், மார்பிலிருந்து ஒழுகிய இரத்தத்தைக் கண்டும் களிப்புறுவான்!

அவன் வழிவந்தவனே! ஆற்றலுக்குப் பஞ்சமா, உனக்கு! ஆணைக்காக அன்றோ காத்திருக்கிறாய்!!

உன்னை ஆண்டிடுவோரின் ஆணவத்தை நீ அறிந்ததுபோல், மற்றவர்களும் அறிந்திட அரசியல் விளக்கம் அளித்து வருகிறாய்.

இந்த அரசு, வடவரசுக்குக் கட்டியங்கூறிக் காலந்தள்ளி வருகிறது, என்ற உண்மையை, நீ உணர்ந்து விட்டாய், உன் உள்ளம் பொங்குமாங்கடலாயிற்று, இதனை உணராதாருக்கு உணர்ச்சி ஊட்ட, ஊரெங்கும் சென்று உரைத்து வருகிறாய்.

வடவரசு, நமது மரபு, இனம், அழிந்துபட்டாலன்றித் தனக்குவாழ்வில்லைஎன்றறிந்து, மமதையால் மதிகெட்டு, நமது மாத்தமிழை அழித்திடச் சூழ்ச்சி பல் செய்கிறது என்பதை அறிந்து, போரிடத்துணிவு பெற்றாய்; மற்றவர்க்கும் அந்தத் துணிவு ஏற்பட, மன்றமேறி முழக்கமிட்டு வருகிறாய்.

ஆட்சியை எதிர்க்கிறார்கள், என்றால் எத்தகைய ஆட்சியை, அந்த ஆட்சியின் அவலட்சணங்கள் எவையெவை, என்பதை மக்கள் அறியவேண்டும், என்பதற்காக, அலசிக் காட்டுகிறாய், அறிவு கொளுத்துகிறாய்.

அந்த உன் பணிக்குத் துணையாகத்தான், இன்றுள்ள துரைத்தனத்தின் 'இலட்சணத்தை' எடுத்துரைத்தேன்.

அந்தத் துரைத்தனம், 'ஓட்டு' பெறவும் எம்மால் தான் முடியும், 'வேட்டு'கிளப்பி விடுதலை கேட்போரை வீழ்த்திடவும் முடியும், என்று கொக்கரிக்கிறது.

அதைக் கேட்டதும், தோள் துடிக்கிறது, தெரிகிறது. ஆற்றல் மிக்கோனே! அஞ்சா நெஞ்சினர், இந்தத் தமிழர்கள்; மாற்றான் தாள் வீழ்ந்தறியா மரபினர்; பகைதேடி அலைந்தோரல்ல, பகை கக்கியோரை வீழ்த்தாது விட்டவருமல்லர்; அவர்கள் பொன்னை இழப்பர், பொருளை இழப்பர்; வண்ணத் தமிழை மட்டும் இழந்திடச் சம்மதியார்! என்று, நமது முன்னோர், பெயரெடுத்தனர்.

அது, 'அந்த நாள்' என்கிறார், அமைச்சரானதால், எதையும் பேசிடும் துணிவுகொண்டோர்.

இது நம்மை அறைகூவி அழைப்பதாகும், வீரத்தைப் பழிப்பதாகும்; மரபினை இகழ்வதாகும், என்று ஆற்றல்மிக்கோனே! ஆர்த்தெழுந்து அறைகிறாய்!! ஒலியும் ஒளியும், கிளம்பிடக் காண்கிறேன்; உவகையுடன் உனை வாழ்த்துகிறேன். வீழ்த்துவோம், அரசின் ஆணவந்தனையே, என்று வீறுகொண்டு எழுந்த ஓர் விடுதலைப் படை, பரணி பாடிக் கிளம்பிடும் வேளை, பார்த்திடும் மக்கள் அறிந்திடத்தானே, ஆட்சியால் வந்துள ஆயிரம் கேட்டினை, அலசிக் காட்டிடும் அரும்பணியாற்றினோம். ஆற்றிய அரும்பணி அளித்திடும் பலன்தனை, அறிந்திட, கணக்கிட, ஆணவ அரசு அளித்திடும் வாய்ப்பினை, இழந்திட, நாம் என்ன இளித்தவாயரோ!!

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

பொன்னித்தீவின் கன்னித்தெய்வம்

மலையுச்சியிலே அச்சுறுத்தும் குகையொன்றிலே சாமியார் நுழையக் கண்டாள். பயத்தால் தயங்கி நின்றாள் 'அஞ்சாதே...வா' என்று கனிவான குரலிலே அழைத்ததால் மீண்டும் தொடர்ந்தாள். விநோதமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வாயிற்படியைத் தாண்டியதும் குகையினுள்ளே பர்ணசாலைப் பொருட்களை அல்ல ... போர்க் கருவிகள் கண்டாள்.

"இதுவா ஆசிரமம்" என்று அவளையும் அறியாமலேயே கேட்டு விட்டாள்.

"ஆமாம்...ஆனால் வேதம் ஓதி வேள்வி நடத்தும் ஆண்டிகளின் ஆசிரமம் அல்ல. இது அடியேனின் ஆனந்த ஆசிரமம்" என்று கூறிப் பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

'யார் நீ' என்றாள்.

"நானா?...... நான் மலைநாட்டு மன்னன். ஆனால் என்னைப் புரிந்து கொள்ளாத பாதகர்கள் மலை நாட்டுக் கள்ளன் என்பார்கள்."

"ஐயோ... மலைநாட்டுக் கள்ளன் நீயா" என்றாள்.

"இருந்தாலென்ன!..அஞ்சாதே" என்றுகூறித், தான் அணிந்திருந்த வெண்தாடியை வீசியெறிந்து விட்டுக் காவி உடையைக் கழற்றினான். பயங்கர உருவம், எதிரில் நிற்கக்கண்டாள். ஆயிரம் எண்ணங்கள் அவள் நெஞ்சில் பாய்ந்தன. சித்ரவதைக்கு ஆளான சிறு பூனையும் புலிபோல் சீறும் என்பார்களே, அதுபோல் அவள் நெஞ்சமும் நெருப்புக் குழம்பாகியது. துணிவு பெற்றாள்... இடுப்பைத் தொட்டுப்பார்த்தாள். 'அஞ்சாதே' என்று தைரியமூட்டியது மறைந்திருந்த கட்டாரி... கள்ளன் தான் கழற்றிய ஆடைகளை அப்புறப் படுத்தத் திரும்பினான்... எடுத்தாள் கட்டாரியை!...... எய்தாள் வஞ்சகனின் விலாவைக் குறி வைத்து... வெற்றி பெற்றாள்... விலாப்புறத்தே பாய்ந்தது. அடிபட்ட புலிபோல் அலறினான் கள்ளன்... அவளை நோக்கி ஓடிவர முயன்றான்... சுவரிலே மாட்டியிருந்த வாள் எடுத்தாள் பாய்ந்து வந்தவனின் நெஞ்சில் சொருகினாள்... சுருண்டு கீழே விழுந்தான் மலைநாட்டு மன்னன்.

ப. உ. சண்முகம்

தேன்மொழி பயத்தால் 'அம்மா' வென்று அலறியவாறே தாயின் காலைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

மகளை வாரியெடுத்து மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு 'கோ' வென்று கதறியழுதாள்... சிறிது உணர்வு பெற்ற திலகவதி தப்பி ஓட நினைத்தாள். ஆனால்... தானிருக்கும் கோலத்தோடு போவது ஆபத்தென்று உணர்ந்து, பெண் உடைகளைக் களைந்துவிட்டு ஆண் உடையில் புறப்படத் தீர்மானித்தாள். மலைநாட்டுக் கள்ளனின் உடைகளில் சிலவற்றையெடுத்து அணிந்தாள். அவள் தோற்றம் அவளையே ஏமாற்றியது. தூக்கினாள் தேன்மொழியை... தோளின் மேல் கிடத்தினாள்... திக்குத் தெரியாத காட்டினிடையே புதர் வழி கொடுத்த தடத்தே நடந்தாள். காலத்தின் கருவில் தனக்கென்று என்ன உள்ளதோ என்றறியாது, ஞாலத்தில் துணையின்றி மரணத்தினின்றும் தப்ப வேக வேகமாக நடந்தாள். நேரம் ஆக ஆகப் பசி அவளை வாட்டியது... களைப்புற்றாள்... நிலைமை அவளை அச்சுறுத்தியது... புத்துணர்ச்சி பெற்று நடந்தாள்... கால்கள் தளர்ந்தன... ஒவ்வொரு அடியெடுத்து வைக்கவும வேதனையுடன் தடுமாறினாள்... இயலாத நிலையில் நிழலான இடம் பார்த்து உட்கார்ந்து, தோளில் துவண்டு கிடந்த மகளை மடியிலே சாய்த்தாள்... வெயில் — பசி— தாகம் அவள் களைப்பை அதிகப் படுத்தியது. அவள் எவ்வளவோ தன்னைச் சமாளிக்க முயனறும் இறுதியில் மயக்கம் வென்றது. சாய்ந்துவிட்டாள்...... நிழலில் மறைந்துவிட்ட அந்த அபலை என்ன ஆனாளோ என்ற கவலையால்தான் போலும் சூரியன் சுறுசுறுப்பாக மேலே வந்தான். கண்டான்... தன் வெங்கதிர்களால் அவளை எழுப்ப முயன்றான்... இவ்வேளையில்தான் அவ்வழியாக மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் சிலர் வந்தனர். அவர்களும் அவள் மயக்கம் போக்க முயன்றனர்... வென்றனர். தண்ணீரின் குளிர்ச்சி, வதங்கிய அவளுக்கு இதமளிக்கவே கண்களைத் திறந்தாள்... மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்த அவளிடம் தங்களிடமுள்ள கஞ்சியைக் கொடுத்தனர்... பசி உருசி அறியாது என்பார்களே... குடித்தாள். குடிக்கச் செய்தாள் தன் குலவிளக்கையும். துப்பிவிட்டாள் அவள்... வெண்ணிலவே மண்ணில் வீழ்ந்து விட்டதோவென்று தேன்மொழியைக் கண்டு வியந்து நின்றிருந்த சிறுவர்களில்ஒருவன். அவள்கஞ்சியைக்குடிக்க விரும்பாததைக்கண்டதும் விரைந்தான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மாங்கனிகள் சிலவற்றைக்கொண்டுவந்தான். தேன்மொழி அவற்றில் ஒன்றைச்

சாப்பிட்டாள் திலகவதி அச் சிறுர்களிடம் அடுத்துள்ள ஊர் பற்றி விசாரித்தாள். வேழ நாட்டின் எல்லையில் தான் இருப்பதை அறிந்து திருப்தியுற்றாள். அடுத்துள்ள ஊரின் வழி கேட்டு, நன்றி தெரிவித்துப் புறப்பட்டாள். அவ்வூர் சேர்ந்ததும் வழிப்போக்கர் தங்கும் விடுதி தேடித் தங்கினாள்.

வேழ நாட்டைச் சேர்ந்த அவ்வூரின் விடுதியில் இருந்த அனைவரும் திலகவதியை ஆண் என்றே கருதினர். அவ்விடுதியில் தங்கியிருந்த பலர் வணிகர்கள் என்று அவர்கள் பேச்சிலிருந்தே தெரிந்தது. அவர்களின் பேச்சில் அடிக்கடி 'மலைக்கள்ள'னின் பெயர் அடிபட்டது. இதைக் கேட்டதும் திலகவதிக்கு அவர்கள் பேச்சின் விபரம் அறிய வேண்டுமென்று ஆவலுற்றாள். வேழ நாட்டு மன்னனின் ஏழு வயது மகன்; தாயற்றவன், மலைக்கள்ளனால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டான்' என்ற சேதியறிந்தாள். திடுக்கிட்டாள். 'ஏன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டான்?' 'எப்போது எடுத்துச் செல்லப்பட்டான்?' என்று கேட்டறிய விரும்பினாள். ஆனால், தன் குரலே எங்கே தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுமோவென்று பயந்து தன் ஆவலை அடக்கிக் கொண்டாள். அவர்கள் பேச்சிலிருந்து 'மலைக்கள்ளனை' என்றாலே அந்தப்பகுதி மக்கள் கொள்ளும் பீதியை அறிந்தாள். மலைக்கள்ளன் குகையில் அவனைத் தவிர வேறு எவரையும் அவள் காணவில்லை... அதையும் எண்ணி வியந்தாள். தேனமொழியைத் தன் மடியில் படுக்க வைத்துத் தூங்கச் செய்தாள். இரவெல்லாம் திலகவதி தூங்கவில்லை... எப்படித் தூங்குவாள்? அரண்மனைவாசி, சத்திரவாசியாகிவிட்டாளே! தேன்மொழியின் களங்கமில்லா முகத்தையும், தன் முகத்தையும், வானத்தே பவனிவரும் பொன்னிலவையும் மாறி மாறிப் பார்க்கும் மணாளனின் மடியிலே படுத்துப் பழக்கப்பட்டவள், மண் தரையில், எவர் தன்னைக் கண்டுகொள்வார்களோவென்ற அச்சத்தோடு படுப்பதென்றால் உறக்கம் வருமா? அவள் உள்ளம் போராட்டக் களமாகியது... கண்கள் அருவிகளாயின... இதயமே வெடித்துவிடும் போன்ற உணர்ச்சி அவள் உடலை அடிக்கடி உலுக்கியது. நடுநிசி தாண்டி நெடுநேரமான பிறகுதான் மெள்ளத் தரையில் சாய்ந்தாள்.

கண்விழித்துப் பார்க்கையில் பொழுது விடிந்திருந்தது. தேன்மொழியை எழுப்பினாள்... புறப்பட்டாள் விடுதியினின்றும், தன் கழுத்திலணிந்திருந்த ஆபரணத்துள் ஒன்றைக் கடைவீதியில் விற்றுப் பணமாக்கிப் பசியைப் போக்கினாள்... அவள் போகும் வழியில் அரசாங்கப் 'பறை' ஒலிக்கக் கேட்டாள்.

"வேழநாட்டு மன்னர் வேழவேள் அறிவிப்பது என்னவென்றால், காணமற்போன இளவரசனைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தாலும், அன்றி, இருக்குமிடம் அறிந்து சொன்னாலும் அவர்களுக்கு வெகுமதியும் வேழநாட்டில் பாதியும் தரப்படும்."

அறிவிப்பு அவள் செவிப் பறையில் ஒலித்தவாறிருந்தது... அவள் சிந்தை போராட்டப் பூமியாக மாறியது. எதை எதையோ எண்ணி அவள் உள்ளம் குழம்பியது. தன், கணவனையும், நாட்டையும் மீட்க இந்தப் 'பறை ஒலி' உதவுமோ என்ற எண்ணம் அவளைப் படபடக்கச் செய்தது. தேன்மொழியை எடுத்துக்கொண்டு தலைநகர் நோக்கி விரைந்தாள்.

அரண்மனையில் அரசனைக் கண்டாள். எதிரில் நிற்பது 'ஆண்' என்றே நம்பிவிட்டான மன்னன் வேழவேள். சோகமே உருவெடுத்தாற் போன்று காட்சியளித்த வேழவேளின் துயரைத் தான் தீர்ப்பதாக உறுதி கூறினாள் திலகவதி.

"உன் பெயரென்ன" என்றான் மன்னன்.

"மலையமான்" என்றாள் மங்கை.

"நீ யார்?"

"என் வரலாற்றைக் கேட்காதீர்கள் அருள் கூர்ந்து... அது கண்ணீரால் எழுதப்படவேண்டிய காவியம். தங்களின் பிள்ளையை எப்படி

யும் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேன்; ஆனால் எனக்கு நாடுவேண்டாம்... நியாயமானதொரு வேண்டு கோளை நிறைவேற்றித் தந்தால் போதும்''

''என்ன வேண்டுகோள் அது?''

''காலத்திற்காகக் காத்திருக்கிறேன். என் கடமை முதலில் முடியட்டும். பிறகு என் கதை யைக் கேட்டு, என் கவலையைத் துடைப்பதையே தங்கள் கடமையாகக் கொள்வீர்கள்''

''எதுவாயினும் செய்கிறேன்''

''நல்லது...நான்புறப்படுகிறேன்; நான் வரும் வரை என் மகளை, இந்த மாணிக்கத்தை, 'தேன் மொழியை' தங்கள் பொறுப்பில் விடுகிறேன்... பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்...... நான் இந்தப் பயங்கர வேலையை மேற்கொள்வதே இந்தச் செல்வத்திற் காகத்தான்...... என் ஆசை, அன்பு, வாழ்வு, எதிர்காலம் எல்லாமே இந்த மகளின் வாழ்வில் தான் இருக்கிறது... இவள் அனாதையல்ல... இவளை நம்பி நான்மட்டுமல்ல... பல இலட்சம் உயிர்கள் காத்திருக்கின்றன. எனவே இவளைக் காப்பாற்றவேண்டிய பொறுப்புத் தங்களுடைய தாகும். ஒரு வேளை நான் இறந்துவிட்டால்...'' கண்ணீர் வெள்ளம் வார்த்தைகளுக்கு அணை போட்டது.

''இந்தக் குழந்தை இனி என் குழந்தை...... கவலைப்படாதே ஒரு குறையுமின்றி வளர்வாள்''

''நல்லது மன்னா... நான் போய் வருகிறேன்.'' குனிந்தாள்... குவளை மலர்க் கண் படைத்த தன் மகளின் கன்னத்தில் அன்பு முத்தத்தை ஆழப் பதித்தாள்—தாயின் கண்ணீர் மகளின் முகத்தை நனைத்தது... மீண்டும் தன் மகளைக்காண்போமா என்ற எண்ணம் நெஞ்சில் எழுந்ததும், அவள் உடல் குலுங்கியது. நகைமுகம் படைத்த தன் மக ளின் உடலை நடுங்கும் கரங்களால் ஒருமுறை தழுவி விட்டு நகரப்பார்த்தாள். ''அம்மா'' என்று தேன் மொழி காலைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

''அம்மாவா?'' என்றான் வேழ வேள் ஆச்சரியத்தோடு. திலகவதி உடல் குளிர்ச்சியாகிவிட்டாற் போன்ற உணர்ச்சி பெற்றாள்...... தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு ''அவள் தாயில்லாக் குழந்தை... தாய்போன்று வளர்த்த என்னையே ''அம்மா'' என்று கூப்பிட்டுப் பழகிவிட்டாள். அவ்வளவுதான்'' என்று சொல்லி அழும் மகளின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு நகர்ந்தாள்—தன் கண்ணீரைத் துடைக்க இயலாத திலகவதி.

நடந்தாள்.......மலைக்கள்ளனின் குகை நோக்கி நடந்தாள். அங்கு போனால் ஏதாவது புலன் கிடைக் கும் என்ற நம்பிக்கையோடு நடந் தாள். காடு கடக்க அவள் கவலைப் படவில்லை. இளவரசன் கிட்டினால் இருண்ட தன் வாழ்வில் ஒளி தோன்றாதா என்ற ஆசை அவள் பயத்தைப் போக்கியது. கிடைத் தால் வாழ்வு......இல்லையேல், வாழ் வில் என்றாயினும் ஓர்நாள் சந்திக் கப்போகும் சாவு! என்று எண் ணியபடி நடந்தாள்...முத்தெடுக்கக் கடலில் மூழ்குபவன் தவறினால், தனக்குச் சாவு நிச்சயம் என்பதறிந் தும், நீரில் மூழ்குவதைப்போலத் திலகவதி துணிந்தாள். மாலையில் மறையும் பகலவன் காலையில் உதிப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் தான் உலகிலுள்ளோர் உறங்கு கின்றனர். மறைந்த இன்பம் மீண் டும் மலரும் என்ற நம்பிக்கையில் தான் திலகவதியும் இச்செயலில் ஈடுபட்டாள். எண்ணற்ற போராட் டங்களுக்கு, இடங்கொடுத்தபடி யிருந்தது அவள் உள்ளம். ஆனால் ஏனோ பயத்தின் நிழல்கூட அவள் நெஞ்சில் படவில்லை. நடந்தாள்... நடந்தாள்...வேகமாக நடந்தாள்.

மலைக்கள்ளன் சாதாரண திரு டன் அல்ல......அவன் தங்கும் இடம் வேறு...அவனது எடுபிடி கள் இருக்குமிடத்தில்தான் கொள்ளையடிக்கும் பொருட்களைக் குவித்துவைத்திருந்தான். வாளெ டுத்துப் பழக்கப்பட்டோர், வாலி பத்திற்கும் வயோதிகத்திற்கும் வயதில் இடைபட்டோர், குறிதவ றாது அம்பு எய்திடும் ஆற்றல் பெற்றோர், உயிரைவிடத் தலைவன் உத்தரவைச் சிறந்ததெனக் கருது வோர் இருந்தனர் அவனது படை யில். இவர்களிடம் மலைக்கள்ளன் அவ்வளவு செல்வாக்குப் பெற்ற தற்குக் காரணம், அவனிடம் இருந்த சமத்துவமும், சகோதரத் துவமுந்தான். இந்தக்கூட்டத்திற்கு மலைக்கள்ளன் தலைவன். மார்த்தாண் டன் துணைத்தலைவன். இந்தக் குகையில்தான் வேழநாட்டானின் வாரிசை அடைத்துவைத்திருந் தான். மார்த்தாண்டனுக்கு, தன் தலை வன் என்ன ஆனான் என்று தெரி யாது. ஆனால் நாள் தவறாது வரு பவன் இரண்டுநாட்களாக வரத் தவறிவிட்டதால் தலைவனின் குகை தேடிப் புறப்பட்டான் மார்த் தாண்டன்.

(தொடரும்)

பதிவு எண். எம். 4642 தொலைபேசி எண்.... { அலுவலகம் 15 / இல்லம் ...118

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

மனம் உடைந்த நிலையில், கிராமத்து மக்கள் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

"எங்கள் ஊர் கள்ளக்குறிச்சியிலிருந்து சுமார் 7 மைல் தெற்கில் அமைந்துள்ள ஒரு பெரிய உள் கிராமம். இது சின்னச் சேலம் இரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து ஆறு மைல் வட கிழக்கில் அமைந்துள்ள ஒரு கிராம மத்தியம். இதைச் சுற்றி 5 மைல் வட்டத்திற்குள் 30க்கு மேலான கிராமங்கள் உள்ளன. எங்கள் கிராமத்தின் மொத்த ஜனத்தொகை (1959ம் வருடக் கணக்குப்படி) இரண்டாயிரம். மற்றக் கிராமங்களின் மொத்த ஜனத்தொகை 30000. ஆகவே மேலூர் 32000 மக்களுக்கு மத்தியமான இடம்.

இவ்வாறு அமைந்த எங்கள் கிராமத்தில் வட்டார வளர்ச்சித் திட்டத்தின்கீழ் ஒரு ஆதார சுகாதார நிலையம் நிறுவ நிச்சயித்து, அதற்கான மக்கள் பங்குத் தொகையும், எங்கள் கிராமச் சார்பாக 1956ம் ஆண்டு, கட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் ரொக்கம் 3000-மேற்படி நிலைய கட்டிட வசதிக்கான இடத்தின் கிரயம் 2000. (5 ஏக்கர்) ஆகமொத்தம் 5000 இதுவரையில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பங்குத் தொகை செலுத்திய உடன் மேற்படி நிலையத்தைத் தற்காலிக கட்டிடத்தில் ஆரம்பிப்பதாக மேல் அதிகாரிகள் உறுதி கூறினார்கள். அதற்கான கட்டிட வசதிகளையும் நாங்கள் செய்துகொடுத்தோம். பாக்கியுள்ள பங்குத் தொகையைக் கட்டவும் தயாராக இருந்தோம்; இருக்கிறோம். ஆனால் இதுவரை தற்காலிகமாகக்கூட மேற்படி நிலையம் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. மேற்கூறிய மேலதிகாரிகளின் உறுதிமொழி ஏன் கைவிடப்பட்டது என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை."

வட்டாரம் வளரும் வகை விளங்குகிறதல்லவா?

மக்கள் பங்குத் தொகை கொடுத்து ஆண்டு நாலு ஆகிறது—நிலையம் அமைக்கப்படவில்லை.

இந்நிலையில், மக்களுக்கு, சமுக நலத் திட்டத்தில் ஆர்வம் எழுமா? ஆட்சியை வாழ்த்தவா செய்வர்? உண்மையைக் கூறுவதானால், அரசியல் கட்சிகளையே வெறுப்பர், மனம் வெதும்பிய மக்கள்.

இந்த இடம், நமது கழகத் தோழர்கள், நடராசனும், ஆனந்தனும், வெற்றி பெற்ற தொகுதியில் இருக்கிறது.

மக்கள், என்ன நினைப்பார்கள்?

மக்கள் நினைப்பதுகூட இருக்கட்டும்—காங்கிரஸ் கட்சிப் பேச்சாளர்கள் துணிவுடன் கூறுகிறார்கள், காங்கிரசுக்கு ஓட் போடாததால்தான், நிலையம் அமைக்கப்படவில்லை, என்று.

மக்களாட்சி, இம்முறையில் செயல்படுகிறது, மந்திரிகளோ, கேட்க இசைந்தால், மேனாட்டு மக்களாட்சி மன்றத்தினர்களுக்கெல்லாம்கூட, மக்களாட்சி முறையின் மாண்புபற்றிப் பேசுவார்கள் போலிருக்கிறது—அவ்வளவு ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள் மக்களாட்சி முறையில்—மாலை வேளைகளில், பேச்சு மேடைகளில்!!

திட்டம், தரக்குறைவாக இருப்பதும், அதிலும் ஓரவஞ்சனை காட்டப்படுவதும், பளிச்சென்த்தான தெரிகிறது. தெரிந்து?

நாங்கள் நூற்று ஐம்பது, என்றல்லவா பேசி, உருட்டுவிழி காட்டுகிறார்கள்.

குழு, அந்தக் கணக்கை மதிக்க மறுக்கிறது.

கன்னத்தில் அறைவதுபோல், தலையில் குட்டுவதுபோல, காறித்துப்புவதுபோல, கண்டனத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறது. இதற்கென்ன பதில் உரைக்கப்போகிறார்கள்?

★

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வேலை அவனைப்பற்றி அப்படித்தான் நினைத்தார்கள். அதனால் அவன்மீது பொறுமைகூட. அவனை யாருமே அறுபது வயதுக்காரன் என்று நினைப்பதில்லை. அப்படி அவன் நடந்துகொள்வதும் கிடையாது. வைரம் பாய்ந்து போயிருக்கும் அவன் உடல் அமைப்பைப் பார்த்தால் அவன் அறுபது வயதுக்காரன் என்றே சொல்ல முடியாது. அந்த வயதை எடுத்துக்காட்ட அவன் முகச் சுருக்கங்கள் நாம் பயன் பட்டன. அவைகூட அரிதாகத்தான்.

திடீரென்று கட்டை உடைத்துக்கொண்டிருந்த அவன் மல்லாந்து சாய்ந்தான். அருகிலிருந்தவர்கள் ஓடினார்கள். வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வை மெல்ல மெல்ல அடங்கிற்று. மூச்சு ஒடுங்கிக் கொண்டு வந்தது. ஓடி வந்தார் முதலாளி. "தூக்கு, தூக்கு" என்று கத்தினார் "மருத்துவ மனைக்கு". அவ்வளவுதான் அவன். அது முதலாளிக்குத் தெரியும். அங்கே கிடந்தால் அவன் உடலை அடக்கம்செய்வது யார்? — அதனால்தான் அவர்பறந்தார் உடனே தூக்கச்சொல்லி.

அவன் யாருக்கும் சுமையாகப் பிறக்கவில்லை. யார் கண்ணிலும் நீர் வழிய இறக்கவுமில்லை.

★

காஞ்சிபுரம், 95, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
ஆசிரியர் (உரிமையாளர்) சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.